

RUUSU-RISTIN TEHTÄVÄ

Pekka Ervastian esitelmä 3.9.1933

Arvoisat ja rakkaat kuulijat ja ystävät, tervehdin teitä kaikkia!

Kun huhtikuun lopulla, vai oliko se toukokuun alussa, pidin viimeisen esitelmäni, en aavistanut, enkä liioin aavistanut, kun meillä oli vuosikokous kesäkuun alussa, että ensi talven aikana tulisin olemaan kaukana Suomesta, ja että nyt syksyn alussa pitäisin vain kolme luentoa näinä syyskuun sunnuntaina. „Ihminen päättää ja Jumala säättää.“ Sentähden ovatkin nämä kolme luentoa minulle nyt erikoisen rakkaita, koska en tiedä, milloin sitten taas olen tilaisuudessa puhumaan täällä. Toivon, että se tapahtuu vuoden perästä, mutta inhimilliset toiveethan myöskin voivat pettää. Joka tapauksessa tahdon uskoa, että saan taas seistä näin teidän edessänne vuoden perästä, ja silloin taas säännöllisesti. Mutta nyt kun meillä on täällä kolme sunnuntaita käytettävissämme, tahtoisin ja soisin, että pitäisi saada mahdollisimman selvä kuva työstämme, siitä, mikä meidän Ruusu-Risti-työmme on. Sentähden olen nyt ilmoittanut puhuvani Ruusu-Ristin tehtävästä. Silloin en ajattele niin paljon niitä tehtäviä, jotka ovat ilmoitetut Ruusu-Ristin ohjelmassa. En ajattele niitä niin paljon kuin yleensä Ruusu-Ristin tehtävää tässä maailmassa, mikä sen tehtävä on henkisesti katsoen, mikä on meidän Ruusu-Ristimme tehtävä nykyajalla ja tulevaisuudessa tässä näkyväisessä maailmassa.

Niin paljon meidän täytyy heti sanoa, että Ruusu-Ristin tehtävä liittyy aivan välittömästi teosofiseen liikkeeseen. Kun olemme ilmoittaneet Ruusu-Ristin ohjelman, kun puhumme sen kolmesta tehtävästä, liitämme siihen huomautuksen, että

Ruus-Risti kuuluu teosofiseen liikkeeseen, siihen, jonka H. P. Blavatsky perusti viime vuosisadan viimeisellä neljänneksellä. Ruusu-Ristin tehtävä on siis sama kuin teosofisen liikkeen tehtävä yleensä. Mutta koska Ruusu-Risti on valinnut itselleen oman nimen, koska se ei nimitä itseään suorastaan Teosofiseksi seuraksi, niin voimme ymmärtää ilman muuta, että sillä myöskin on jokin erikoistehtävä. Se kuuluu teosofiseen liikkeeseen, mutta sillä ehkei ole aivan sama tehtävä kuin Teosofisella Seuralla tai niillä monilla seuroilla, jotka nimittävät itseään teosofiseksi, vaan tällä Ruusu-Ristillä on epäilemättä jokin oma tehtävä, jokin erikoistehtävä, joskin se kuuluu teosofiseen liikkeeseen. Sentähden meidän täytyy tarkastaa tätä Ruusu-Ristin erikoistehtävää, mutta myöskin sitä tehtävää, mikä sillä on yhteisenä teosofisen liikkeen jonakin haarana. Meidän täytyy ensin luoda pieni silmäys teosofisen liikkeen tehtävään, siihen mitä teosofinen liike on, jotta sitten voisimme siirtyä lähemmin tarkastamaan Ruusu-Ristin varsinaista omaa erikoistehtävää. Ja kun kysymme: mikä on teosofisen liikkeen tehtävä? – silloin en ajattele liioin niitä niin sanottua kolmea ohjelmapykälää, jotka ovat Teosofisella Seuralla. Teosofinen Seura on alusta lähtien ilmoittanut tehtäväkseen kolme määrättyä pykälää, jotka ovat tunnetut, ja jotka kaikki hyvin tiedätte. En nyt liioin ajattele näitä kolmea Teosofisen Seuran tehtävää, teosofisen liikkeen erikoistehtäviä, vaan ajattelen tätä teosofista liikettä myöskin yhtenäisenä jonkunlaisena ilmiönä tässä näkyväisessä maailmassa, joka ei oikeastaan tyhjenny noihin määrättyihin tehtäviin, vaan joka on todellisuus, henkinen todellisuus noiden tehtävien takana. Kun teosofiselle liikkeelle on ilmoitettu kolme määrättyä ohjelmapykälää, ja nämä pykälät on mainittu Teosofisen Seuran ohjelmassa, niin nämä kolme tehtävää tietysti viittaavat siihen, että teosofinen liike on nyt tässä maailmassa, näkyväisessä maailmassa ja tällä

meidän ajallamme, saanut juuri nämä kolme tehtävää. Mutta kun käytämme sanaa 'teosofinen liike' ja kun ajattelemme sitä ei ainoastaan noiden kolmen tehtävän kannalta, vaan jonkunlaisena todellisuutena, kysymme: onko se teosofinen liike, joka meidän ajallamme nyt harrastaa noita kolmea ohjelmapykälää, onko se ilmiö, joka on syntynyt nyt vasta, joka syntyi silloin kun Teosofinen Seura perustettiin vuonna 1875, vai onko tämä teosofinen liike mahdollisesti jokin laajempi, vanhempi, käsite, kuka ties ei ajallinen käsite? – Ja tältä kannalta jokainen, joka on tullut teosofiksi, ei ainoastaan ymmärrykseltään ja mieleltään, vaan sielultaan ja hengeltään, ja joka on elänyt teosofiaa, jokainen joka on joitakuuta vuosia ja vuosikymmeniä koettanut elää teosofiaa, on silloin myöskin huomannut, että teosofinen liike ei suinkaan ole mikään ajallinen ilmiö. Se on sillä tavalla ajallinen ilmiö, että se on nyt määrättyllä tavalla puhjennut näkyviin tässä näkyväisessä maailmassa. Mutta teosofinen liike itsessään on häviämätön, voisimme sanoa ikuinen liike; liike joka aina on olemassa maailmassa ihmiskunnan historiasa. Ja se liike pukeutuu erikoisiin muotoihin, riippuen ajasta ja paikasta. Se liike on henkinen todellisuus, joka vaikuttaa näkymättömissä, milloin voimakkaammin, milloin heikommin, aivan niinkuin kaikki tässä näkyväisessäkin luonnossa on aikakautista. Milloin meillä on kesä, jolloin elämän voimat puhkeavat näkyviin ja vaikuttavat voimakkaasti, että sen näemme ja kuulemme, milloin on meillä talvi, jolloin selvästi näkyy, että elämän voimat vetäytyvät sisäänpäin, näkymättömään maailmaan. Ja luonnossa on olemassa yö ja päivä, ja ihmisen elämässä on vaihtelua, kuin elämä ja kuolema. Kaikki tämä osoittaa, että todellisuus voi olla takana silloinkin, kun sitä todellisuutta ei näe näkyväisessä maailmassa. Elämä ei riipu yöstä eikä päivästä, ei talvesta eikä kesästä. Se on aina olemassa, mutta pukeutuu toiseen – milloin toiseen muotoon,

riippuen luonnollisista syistä. Samalla tavalla viisaat ovat sanoneet, että ihmisen elämä vaihtelee kuoleman kanssa. Milloin hän elää tässä näkyväisessä maailmassa, milloin kuolee pois ja hän on kuin ei olisi olemassakaan. Ei ole mitään elämää hänen kannaltaan, kun katselee ilmiötä, mutta viisaat ovat sanoneet, että silloinkin ihminen elää; hänen elämänsä on näkymättömässä maailmassa, poissa näkyväisestä maailmasta: ja kun aika on kulunut, taas tulee tähän näkyväiseen maailmaan ja hänen olemuksensa vaihtuu elämän ja kuoleman kautta ja jatkuu itse asiassa iankaikkisesti. Kun nyt ajattelemme teosofista liikettä tältä kannalta, kysymme: mikä on tämä teosofinen liike? Mikä liike se on, joka nyt on tässä näkyväisessä maailmassa vaikuttanut kaikenlaisten merkillisten seurojen kautta, joka syntyi viime vuosisadalla 1875-luvulla, ja joka kuka ties taas joskus tulee kuolemaan, häviämään pois näkyvistä, mutta yhä pysymään ja luomaan uusia muotoja kuka ties? Mikä se on tämä teosofinen liike? – Silloin saamme kuulla – olemme saaneet sen kuulla heti H. P. B:n kirjoitusten kautta, hänen opetustensa kautta – sen erikoisen merkillisen asian, josta aina silloin tällöin puhumme, joka muistuu meidän mieleemme ja joka herättää meidän mielenkiintoamme, joka on niin ihmeellinen itse asiassa, vaikka emme ole kuulleet ennen sitä, kuin H. P. B. sen julisti. Mikä on se ihmeellinen asia, merkillinen totuus, jonka hän sillä tavalla toi maailmaan? – Hän puhui ensin mestareista, niistä ihmisistä, niinkuin hän aina teroitti, jotka eivät enää ole tavallisia ihmisiä. Me kaikki ihmiset maan päällä tunnemme, että emme ole täydellisiä ihmisiä. Emme tunne itseämme ihmisiksi sanan todellisessa merkityksessä. Koska tunnemme, että meillä on paljon epätäydellisyyttä, vikoja, heikkouksia, paljon semmoista, joka tekee meidät aivan riippuvaisiksi luonnonvoimista ja olosuhteista. Emme ole millään tavalla herroja täällä maan päällä.

Sen kokee jokainen suureksi surukseen, jos hänen ruumiinsa tulee sairaaksi tai kuolema kohtaa joitakuuta hänen lähimmässä piirissään. Jos häntä kohtaa jokin suuri onnettomuus maan päällä, silloin ihminen tuntee: mikä minä oikeastaan olen? Olenko niinkuin kaikki muut olennot maan päällä, jotka eivät hallitse omaa ruumistaan, eivätkä ympäröiviä olosuhteita, eivätkä ole millään tavalla tämän elämän herroja? – Hän vertaa itseään eläimiin ja asettaa itsensä niiden rinnalle, ja ajattelee: Tuossa on kivikunta, tuossa eläinkunta, ja minä ihminen en ole muuta kuin yksi näistä eläimistä, olojen pakosta ehkä vähän kehittynyt. Ihmisessä on kehittynyt järki suuremmassa mitassa kuin eläimessä. Osaamme puhua, tahtoa ja toimia vapaammin kuin eläimet, mutta olemme yhtä auttamattomia kaikissa elämän vaikeuksissa kuin eläimet. Kaikki pyrkimyksemme kohdistuvat siihen, että oppisimme vähitellen varjelemaan itseämme luonnon kaikilta voimilta ja tuhoilta, että oppisimme edes jossain määrin luomaan tätä elämää turvallisiksi. Niin me ihmiset olemme. Eläimet luovat itselleen asuinpaikkoja samalla tavalla kuin ihmiset. Me olemme osanneet järjestää olojamme vähän turvallisemmaksi kuin eläimet – tämä on varsinainen ero. Sitten ihminen kuitenkin tuntee sisässään, ei tiedetä kaipaavatko eläimet jumalaa, totuuden tietoa, että hän kaipaa jotain. Hänellä on ristiriitoja, hän tuntee pahan, pahan tahdon ja ajattelee: minä osaan järkeillä enemmän kuin eläimet, ja on nähtävästi vaikeampia taisteluita kuin niillä. Sisäisesti on minulla niitä. Mikä minä olen ihmisenä?“ – Näin kysyy ihminen itseltään, ja silloin hän tuntee: minä olen epätäydellinen, mutta pyrkimykseni käy täydellisyyttä kohti. Ja tämä saa kaikki surut ja vaikeudet aikaan elämässä. Jokainen ihminen tuntee sisässään, että hänen pitäisi olla parempi, synnitön, todellinen, täydellinen ihminen, niinkuin hän ymmärtää, että ihmisen pitäisi olla: ihminen, enkelimäinen, jumalallinen

olento, joka on voittanut eläimen kohdan. Ihmisenä hänen pitäisi niin olla. Ja kun hän ei ole sitä, elää hänessä iankaikkinen kaipaumus. Vaikka hän ei tuntisi mitä se on, hän aavistaa joinakin hetkinä kaipaavansa Jumalaa, ihmeellistä vapahtajaa – : joka voi minun henkeni vapahtaa kaikista aineen kahleista, tai tekee minut henkiolentona aineen herraksi; sillä ihmisenä aavistan, että minun pitäisi olla oman ruumiini ja kaikkien olosuhteiden herra. – Nyt kun Helena Blavatsky puhui mestareista, hän tarkoitti juuri, että on olemassa niitä ihmisiä, joilla on valtaa olosuhteiden yli: elämän ja kuoleman yli, jotka ovat kuoleman voittaneet. He ovat olentoja, jotka elävät vapaudessa. Heitä ei mikään synti, omantunnon tuska paina, sillä he elävät kirkkaudessa, ilossa, sielussaan. He ovat aina vain hyvässä. He eivät suinkaan ole tietämättömiä pahasta. Päinvastoin, he ovat tutkineet pahan juuriaan myöten. He tuntevat sen täydelleen ja ovat voittaneet sen. He ovat täydellisiä ihmisiä. Nämä mestarit, nämä adeptit, nämä mahatmat, muodostavat oppilainensa Salaisen-, Valkoisen Veljeskunnan, ihmeellisen veljeskunnan, joka on tämän maapallon keskustana, huippuna, sen kruununa, ja joka elää täällä ihmisten keskellä, ja joka pitää huolta ihmiskunnan kehityksestä ja kasvatuksesta. Sillä, kas: millä tavalla tämä Valkoinen Veljeskunta syntyi? Ovatko nuo ihmiset, jotka muodostavat sen, kaikki meikäläisiä ihmisiä? – Meikäläisiä he eivät voi olla, yhtä heikkoja, epätäydellisiä kuin me. He ovat täydellisiä ihmisiä. – Mutta ovatko he meidän ihmiskunnastamme lähtöisin? – Eivät läheskään kaikki – kertoo H. P. B. – olleet alussa meidän ihmiskunnastamme. Siitä ovat lähteneet ainoastaan muutamat sen jäsenistä, mutta alunperin eivät meidän ihmiskuntamme yksilöt voineet muodostaa tuota Valkoista Veljeskuntaa. Kuinka meidän ihmiskunnastamme olisi voinut syntyä yhtäkkiä mestariolentoja. – Mutta mistä nyt

Valkoinen Veljeskunta oli saanut alkunsa? Sillä eihän ihminen olisi voinut kehittyä täydelliseksi olennoiksi vain sen nojalla, että hän on syntynyt ihmisenä maapallolle ja elää näissä olosuhteissa. Miksi me emme kaikki olisi silloin jo jäseniä Valkoisessa, Salaisessa Veljeskunnassa, jos ihmisen tuleminen mestariksi olisi voinut käydä päinsä noin ilman muuta. Silloin todella meidän täytyisi hävetä, että emme ole täydellisiä ihmisiä. – Mutta siinä on se salaisuus takana, sanoo H. P. B. heti, että me ihmiset emme tule täydellisiksi, mestareiksi, jollemme itse mahdottomasti ponnista, jollemme itse kasvata itseämme, jollemme kovalla kurilla pääse itsemme herroiksi. Jollemme sitten avaa sieluumme vastaanottamaan jumalallista viisautta, jollemme avaa sydämemme portteja vastaanottamaan sitä henkeä, joka on tässä meidän ihmiskuntamme takana, niin meistä ei tule mestareita. Luonto ei tee täydellisiä ihmisiä meistä. Luonto on ainoastaan antanut mahdollisuuden meille. Mahdollisuuden tulla täydellisiksi olemme ainoastaan saaneet. Olemme saaneet Jumalan kuvan elämältä, mutta se on syvällä meidän sydämemme ja sielumme kätköissä, ja ennen kuin me itse taistelemme, rakastamme tuon Jumalan kuvan esiin, että todella tulemme siksi, mitä sisimmässämme olemme, ei tule meistä täydellisiä. Luonto ei tee mitään hyväksemme siinä mielessä, ei kasvata meitä täydellisiksi ihmisiksi ja mestareiksi. Se on meidän itsemme tehtävä. Siinä on ihmeellinen salaisuus täydellisyyden, mestariuden suhteen, jonka H. P. B. myöskin alusta saakka julisti. Mutta sitten hän vielä sanoi toisen asian tämän Valkoisen, Salaisen Veljeskunnan suhteen, joka on yhtä tärkeä tietää, sillä ainahan meille olisi jäänyt kysymykseksi, kuinka nuo muutamat täydelliset ihmiset sitten olisivat osanneet kasvattaa itseään. Mistä he saivat semmoisen inspirationin, että täytyy kasvattaa itseään täydelliseksi? Meillä on kaikenlaisia luonnollisia haluja tässä elämässä.

Tämä on täynnä tehtäviä. Ensiksikin täytyy meidän ajatella toimeentuloamme. Meidän täytyy tehdä työtä leipämme puolesta. Toinen tehtävä on se, että meidän täytyy jatkaa sukuaamme. Meillä on niin paljon tehtäviä maan päällä. Ja kun älymme on kehittynyt, että olemme luoneet sivistyksiä ja kulttuuria, meillä on täysi työ noissa asioissa. Mistä olisimme saaneet halun, että meidän täytyy pyrkiä täydellisyyteen? Elämä itse jo vaatii täydellisyyttä erikoisissa tehtävissä. Kuka tahtoo tulla räätäliksi, ei hän siksi tule, ellei hyvin osaa leikata ja neuloa. Hänen täytyy osata ammattia. Ei kukaan ihminen voi tulla taiteilijaksi, ellei tee kovasti työtä. Ei hänelle jää mitään aikaa. Ei ihmiselle jää aikaa ajatella semmoisia aivan hedelmättömiä ajatuksia, että sinun täytyy tulla täydelliseksi. Jos ei kukaan ihminen saisi nähdä, että täydellisyyttä on olemassa, kuinka hän keksisi ja viitsisi pyrkiä täydellisyyteen. Se ei tuo leipää, menestystä, ei mitään, mikä on välttämätöntä meille maan päällä. Sentähden on toinenkin salaisuus olemassa tämän Valkoisen Veljeskunnan takana. Se on, että elämä, olemassaolo, on rakennettu keskinäisen avuliaisuuden perustalle. Tämä oli aivan uusi filosofis-tieteellinen näkökanta, jonka H. P. B. toi maailmaan. Sillä ajatelkaamme, millä tavalla juuri siihen aikaan – noin kuusikymmentä vuotta sitten – ajateltiin ihmiskunnan kehityksestä. Silloinhan ajateltiin ja oltiin varmoja siitä, että ihmiskunnan kehitys tapahtuu keskinäisen taistelun ja kamppailun avulla. Kaikki heikot kuolevat ja voimakkaat ja vahvat jäävät eloon. Kaikki ihmiset kamppailevat keskenään. Luonnossa oli taistelu olemassaolosta. Sentähden kenenkään päähän ei olisi voinut pälkähtää, että avuliaisuus olisi ollut suorastaan elämän laki. Kaikki tietysti ajattelivat, että on kovin kaunista, jos vähän autamme toisiamme. Tietysti koetamme ihmisinä vähän auttaa toisiamme. Annamme ruokaa, yösijan . . . vaikka se on ikävää. Semmoista

kaikkea me ihmiset kyllä hyväksymme ja teemme maan päällä. Mutta se on tilapäinen erikoishyve. Itse elämä on kuitenkin rakennettu toiselle pohjalle, että täydymme taistella ja päästä johonkin asemaan täällä maan päällä. Kaikki yhteiskunnissamme on rakennettu väkivallalle. Kaikki on oikeastaan humpuukia. Niin ajateltiin, ja sitten tulee H. P. B. ja sanoo: tuo on harhaa kaikki. Se kuuluu jonkun verran eläinten maailmaan, mutta teidän pitäisi tietää, että ihmisten on vähitellen luovuttava eläimellisestä elämänmuodosta ja tultava ihmisiksi. Olkaa ainakin tietoisia siitä, että ette voi yhtäkkiä muuttaa eläimellisiä olosuhteita humaanisiksi ja inhimillisiksi. Mutta tietäkää kuitenkin, että se on elämän tarkoitus ja että syvimmällä elämässä on uhraavaisuuden laki – niinkuin sitä myöskin on sanottu – taikka keskinäisen avunannon laki. Se on elämän syvempi laki, syvempi kuin elämän taistelu. Inhimillisen elämän laki on keskinäinen avunanto, on keskinäinen rakkaus, veljeys . . . Voimme nimittää sitä eri nimillä, kuitenkin se sisällöltään on aina sama. Se ihminen on inhimillisempi, joka toista auttaa missä muodossa tahansa, kuin se ihminen, joka ajattelee vain omaa menestystään, suuruuttaan ja ihmeellistä edistystään. Se ihminen on enemmän ihminen, korkeammalla kehitystasolla, joka ajattelee toisia ja uhrautuu toisten puolesta. Häntä pidetään hulluna. Muistakaa Parsifalia – sanoo H. P. B. Keskiaikaisessa legendassa oli hän semmoinen hurskas hullu, joka ajatteli vain toisia ja teki työtä toisten hyväksi. Hän, Parsifal, tuli kuitenkin Graal-kuninkaaksi, ja ne toiset ihmiset, joilla oli paljon puuhaa muiden asioiden kanssa, eivät kenneet Graal-kuninkaaksi. – Syvempi laki on siis ihmiselämässä, keskinäinen avunanto. Ei meidän tarvitse ajatella muuta, kuin että me ihmiset todella olisimme ystäviä, veljiä keskenämme, silloin häviäisi maan päältä kaikki kurjuus, nälkä, kaikki vaikeudet. Ne poistuisivat, jos aina ajattelisimme

toisiamme. Siitä tulisi parempaa maan päälle ilman lakipykäliä, sotamiehiä . . . Ei ketään tarvitsisi tappaa j.n.e., kun kaikki ihmiset ajattelisivat toistensa parasta. Se olisi ihmeellistä, jos meidän ihmiskuntamme joskus keksii tämän syvemmän elämän lain, silloin voimme kysyä: mihin hävisivät kaikki komeudet, sotajoukot, lukemattomat varustukset, sotalaivat, kanuunat . . . Ne ovat museotavaroita ja me ihmiset alamme elää toista elämää. Tämä on hullunkurinen haave, mutta sehän olisi silmänräpäyksessä totta, jos me ihmiset ajattelisimme sillä tavalla, että emme ajattele itseämme, vaan toisiamme myöskin.

H. P. B. sanoo: semmoisia ihmisiä on, ja ne ovat niitä, jotka ovat Valkoisessa Veljeskunnassa. Toiset ovat mestareita ja toiset heidän oppilaitaan. He ajattelevat kaikki ihmiskunnan yhteistä parasta ja henkistä kehitystä. — Ja mistä he ovat tulleet ja niin täydellisiksi tulleet? Ovatko he kasvaneet täällä maan päällä? — Siinä on toinen salaisuus. Valkoinen Veljeskunta perustettiin aivan toisella tavalla. Jotkut todelliset jumalalliset ihmisolennot tulivat tänne muualta, toisesta tähdestä. — Ajatella, kuinka haaveellista tuo oli viime vuosisadan viimeisellä neljänneksellä. Sanoa ja julistaa jotain tuommoista: ihmisiä tuli toisesta tähdestä tänne. — Oho, oho! — Kaikki, jotka olivat mielestään sivistyneitä ja viisaita, eivät tienneet miten nauraa: — onko kummempaa kuultu! — Ja kuitenkin asia on niin, ja sille ei voi mitään. Tuli tänne meidän tähdellemme hyvin pitkiä aikoja, aivan miljoonia vuosia sitten, olentoja toisesta tähdestä. He saivat käskyn: nyt on aika muuttaa sinne.

Yksi pieni lähetystö saa lähteä tästä täydellisemmästä maailmasta tuonne maan päälle. Sillä tässä tehdään lähetystyötä tässä avaruudessa. Ja he jättivät omat hyvät olosuhteensa, sen ihmiskunnan, joka oli täydelliseksi kehittynyt. He jättivät ystävänsä ja lähtivät kauas, kauas pieneen pimeään tähteen, jonka ihmiskunta oli aivan kehittymätöntä, kuin juuri eläinkun-

nasta syntynyt. He lähtivät siihen auttamaan, ei minkään palkan edestä – ei sanottu, että saatte miljoonia markkoja palkkemme. Heidän palkkansa oli siinä, että he tyydyttivät omaa omaatuntoaan, omantuntonsa ja sydämensä ääntä. He tottelivat jumalallista ääntä, kun se kuului: valitkaa joukko menemään tuonne kaukaiseen tähteen. Viisauden mukaan valittiin joitakuita olentoja, jotka erikoisesti kelpasivat Salaista Veljeskuntaa perustamaan maan päälle, yksi johdossa, toiset hänen ympärillään. He perustivat Salaisen Veljeskunnan. Ei tähän karkeaan fyysilliseen maailmaan. He perustivat kyllä oman varsinaisen keskustansa fyysilliseen maailmaan, mutta sen näkymättömään puoleen eli eetterimaailmaan. Sitten aikain vaihtuessa he aina myöskin tekevät jotain tässä näkyväisessä fyysillisessä maailmassa. Että heillä oli niin sanoaksemme ikuinen koti näkymättömässä eetterimaailmassa, mutta aina tilapäinen koti, ja se ulkonainen maanpäällinen koti saattaa kestää tuhansia ja satojatuhansia vuosia. Niin he tulivat tänne ihmiskuntaa kasvattamaan, ja he olivat elävänä esimerkkinä siitä, että syvempi elämän laki on avuliaisuus, rakkaus, palvelus. Jotkut heistä esiintyivät ja opettivat meitä esimerkeillä ja sanoilla: teidän tehtävänne, ihmiset, on kasvaa: teidän pitää kasvattaa itseänne. Katsokaa, minkälaisia me olemme. Ja me katselimme ja näimme, kun vertasimme itseämme ja toisiamme heihin, mikä ero oli. Yht'äkkiä huomasimme, että olimme tavattoman rumia. He olivat muodoltaan kauniita ja loistavia. Meillä oli silloin kolmas silmä. Me näimme toistemme ympärillä rumia värejä, mutta kun katselimme heitä, johtajiamme, kuninkaitamme, näimme, että heidän ympärillään oli loistavampia värejä. Heillä oli päässään kuin säteilevä kruunu. Ja me näimme, että he olivat todella meidän yläpuolel- lamme, ja he sanoivat: katsokaa minkälaisiksi teidän pitää tulla. Tämmöisiksi teidänkin pitää tulla. Ja silloin tunsimme

sydämemme vapisevan ja että: se olisi jotain. He eivät mitään pelänneet. Meidän täytyi pelätä kaikkia kummituksia ja eläimiä, mutta he eivät pelänneet. He viittasivat kädellään ja kaikki eläimet ja kummitukset väistyivät heidän loistonsa edessä. Me emme voineet pitää silmiämme auki, kun he liikkuivat. He hämmästyttivät meitä ihmisiä ja me ajattelimme lapsellisessa mielikuvituksessamme: tuollaisiksi meidän todella pitäisi tulla. Ja he herättivät meissä tuon ikävän, joka meissä aina elää. Jokaisen ihmisen he ikäänkuin sinetöivät määrättyllä ikävällä, että ihminen ei saa rauhaa, ennenkuin hän löytää Jumalan, ennen kuin hän löytää totuuden. Ennen ei ihmisen sielu saa rauhaa. Ja sen sinetin ovat painaneet meihin nuo ihmeelliset jumalolennot, jotka tulivat tuolta kaukaiselta tähdeltä. He perustivat keskuskoulun, yliopiston, tänne maan päälle, ikuisesti, aina toimivan. Ja heidän esimerkkinsä vaikutti niin, että jotkut meistä ihmisistä rupesivat pyrkimään ja ajattelemaan: meidän ei pidä jäädä tähän epätäydellisyyteen, vaan meidänkin täytyy pyrkiä ihmisiksi, koska jo olemme ihmisiä. – Ja sillä tavalla kävi, että jotkut ihmiskunnastamme saavuttivat tuon korkean tilan, joka oli näillä auttajilla, jotka tulivat muualta. Muutamat meistä ihmisistäkin tulivat täydelliseksi, mestareiksi, adepteiksi. Korkein niistä ihmisistä, jotka jo pyrkiessään saavuttivat jotain, oli, niinkuin tiedämme Gautama Buddha. Hän meidän ihmiskunnastamme saavutti semmoisen korkeuden tilan, jotka ei kukaan ennen häntä ole saavuttanut. Hänen työtoverinsa, ystävänsä, ikuinen ystävänsä, joka sitten ruumistui maan päälle, Jeesus Kristus, hän oli toinen. Hänen historiansa oli aivan toinen kuin Buddhan, mutta hän saavutti täydellisyyden hänkin, ehkä toisenlaisen, korkeamman ehkä vielä kuin Buddha. Joka tapauksessa meidänkin ihmiskunnastamme ihmisiä on nyt tuossa Valkoisessa Veljeskunnassa. Ja Valkoisen Veljeskunnan tapana on ollut noudattaa luonnon

lakeja, aikakautista lakia, päivän ja yön, kesän ja talven vuorotteluja sillä tavalla, että hekin silloin tällöin myöhempinä aikoina, miljoonina vuosina silloin tällöin lähettävät jonkun edustajan näkyväisesti esiintymään tänne maan päälle. Kyllä he, monet heistä, asuvat myöskin näkyväisessä maailmassa, fyysillisessä maailmassa. H. P. B. teroitti nimenomaan, että mestarit ovat fyysillisiä ihmisiä. Mutta nämäkin fyysilliset olennot elävät näkymättömässä siinä mielessä, että he eivät anna tuntea itseään. Vaikka he olisivatkin tässä näkyväisessä maailmassa, ei kukaan tiedä, että tuossa on mestari, tuossa on adepti. Joskus toi tapahtua kuten muistatte – niinkuin Bhagavad-Gitassa sanotaan: Siinä sanotaan näin: „Niin usein kun dharma ihmisiltä unohtuu ja adharma pääsee valloilleen, niin usein minun – Krishnan – täytyy syntyä jälleen teidän keskellette. Minä – Krishna – tulen näkyväisessä muodossa teidän luoksenne silloin, kun adharma on suuri teidän keskellänne.“ – Mitä on adharma? – Se on käännettynä: laittomuus, uskottomuus, uskonnettomuus, epäpyhyys, synti. – „Kun se leviää ihmisten kesken, etteivät he pidä kiinni hyveestä, laista, tavoista, oikeasta käytöksestä, hartaudesta, silloin minun täytyy syntyä maailmaan“, sanoo Krishna. – Mutta huomamme, kun ajattelemme tätä kohtaa, että se on hieman epätäydellinen; että se ei ole oikein sattuva käännös, sillä adharma merkitsee: ei-dharma eli dharmattomuus. Ja mitä merkitsee dharma? – Se käännetään: velvollisuus. Ehkä paremmin: tehtävä. Ehkä vielä paremmin: henkinen tehtävä. Dharma merkitsee kyllä myöskin uskonnon antamaa siveysoppia. Esimerkiksi buddhalaisuutta nimitetään Buddha-dharmaksi, Buddhan uskonnoksi. Itämaalaiset eivät käsittä mitään semmoista uskoa, josta me puhumme. He käsittävät sitä sillä, että Buddha on antanut määrätty siveysohjeet ja niitä täytyy noudattaa. Kun olemme buddhalaisia, se on sitä, että noudatamme Buddhan antamia siveysohjei-

ta. Mutta itämailla on monenlaisia lahkoja, jotka voivat käsittää uskoa myöskin. Mutta tämä dharmia ei meikäläisessä mielessä käsitä uskoa, uskontoa tai siveysoppia, jonka joku Buddha on antanut, vaan dharmia tarkoittaa sanskriitinkielellä sanana sitä tehtävää, joka on ihmisellä henkisenä olentona ja joka vaihtelee jokaisen ihmisen kesken. – Jos minä olen esimerkiksi suuri valehtelija, mutta jos olen semmoinen taas, että en juo viiniä tai päihdytä itseäni, silloin olisi turha sanoa minulle: sinä et saa juoda koskaan viiniä – sillä minä tuntisin sangen täydelliseksi olenoksi itseni, minä olisin hyvin täydellinen. Mutta minulle ei sanotakaan: älä juo viiniä, koska olen sen läksyn oppinut. Mutta minulle sanotaan: älä valehtele. Se on toinen juttu. Minullekin tulee nyt työtä. Ei olisi konsti minulle olla juomatta viiniä, mutta tämä, sehän on aivan mahdotonta olla valehtelematta. Ilman jumalallista apua en voi sitä tehdä. Täytyy keksiä joku vapahtaja, joka vapahtaa minut. Jos meille esimerkiksi sanottaisiin: älä tapa ja syö tätiäsi ja keitä hänestä buljonkia, – silloin tuntisimme: oho, ei minulla sentään ole niin hirveitä himoja. Mutta sillä tavalla voidaan kyllä sanoa joillekuille kansoille, joissa joku saattaa syödä anoppinsa. Lähetysaarnaja kerran kysyi eräältä semmoiselta kuninkaalta: te tapoitte anoppinne, oliko hän paha ihminen? – „Ei, hän maistui oikein hyvältä.“ Meidän mielestämme ei olisi mitään elää täydellistä elämää, jos meiltä aina vaadittaisiin sitä, mitä osaamme. Mutta meille sanotaankin jumalalliselta taholta: sinun pitää juuri tehdä sitä, mitä et osaa. Jos olet murhaaja, niin nyt sinun pitää oppia olemaan murhaamatta. Tai jos olet oppinut sen, niin nyt sinun pitää oppia olemaan suuttumatta. – Ja silloin me ihmiset todella huomaamme, että jos olemme kuinkakin sivistyneitä ja emme enää ammu ja leikkaa toisiamme palasiksi, niin suuttuminen on kauhea asia. Silloinhan sitä tulee höntiksi. Mikä mies se on, joka ei suutu –

häntä voi ilman muuta lyödä korvalle. – Se on kyllä pitkä taival, mutta sitä sinun pitää oppia. Tällä tavalla Jumalan ääni puhuu meille. Kun puhutaan adharmasta ja kun Krishna sanoo: „– kun adharma on suuri teidän keskellänne, silloin minä tulen teidän luoksenne . . .“ – se merkitsee: kun ihmiset unohtavat, että heidän pitää pyrkiä täydellisyyttä kohti, että he ovat ihmisiä ja henkiolentoja, silloin minun täytyy ilmestyä heille ja muistuttaa, että heidän täytyy täydellisyyttä kohti astua askel askeleelta. Silloin minun täytyy syntyä, että opettaisin heitä dharmassa. – Tai niinkuin sanoisimme Kristuksen kielellä: minun täytyy tulla maailmaan, että julistaisin, mitä on totuus, ja että eläisitte rakkauden mukaan. Sillä te olette kaikki veljiä. Ei ainoastaan veljiä jossain epämääräisessä, vaan kaikki olette yhtä. Teidän täytyy oppia rakastamaan toisianne. „Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä olen teitä rakastanut“, niin sanoi Jeesus Kristus. Tämä on elämän laki, ja sitä meille muistuttamaan on Valkoinen Veljeskunta perustanut keskuskoulun, perustanut yliopiston. Me kaikki ihmiset käymme elämänskoulua ja tietysti ajatteleimme, että meidän täytyy saavuttaa onni. Täytyyhän elämällä olla jotain sisältöä ja täydymme lohduttaa itseämme, että tulemme onnellisiksi. Kuinka ihminen voi elää ilman onnea? Hänen täytyy tulla onnelliseksi. Niin sanomme. – Mutta juuri tuo sana: onni, se hämmentää meidän järkemme. Katselkaamme kaikkia uskontoja ja ehkä etenkin meidän kristikuntaamme. Millä tavalla me opimme ja ajatteleimme elämässä? Se on luonnollista, että pyrimme kaikkeen hyvään ja menestykseen. Kaikki pyrkivät juuri siihen ja useimmat ihmiset myöntävät, että onneen kuuluu oikein hyvät tulot ja omaisuus. Jos naimisiin menen, niin kolmetuhatta markkaa kuukaudessa on kauhean vähän. Joku sanoi kerran minulle: „menisin naimisiin, mutta minun tuloni eivät ole kuin 3500 markkaa kuukaudessa. Se on

kuin vetäisi naisen kurjuuteen. Mitä tästä tulee! Ei niin pientä pilaa, ettei totta toinen puoli. Ja jos ajattelemme, että persoonallinen onnemme on pääasia, silloin voimme sanoa, että täytyy olla paljon tuloja, ehkä viisituhatta markkaa ainakin, että voisimme tulla onnellisiksi. Sillä tavalla ihmiset voivat ajatella. Jos he katsovat olevansa oikeutetut ajattelemaan, että persoonallinen onni on päämäärä elämässä ja he ovat oikeutetut niin ajattelemaan. Silloin on ahdarma vallalla taas maailmassa ja me emme osaa muuta ajatella. Sillä silloin voisimme olla turvalliset mielestämme ja ajattelemme: passaa sitä olla olemassa, kun on seitsemän tuhatta kuukaudessa – se riittää ruokaan, asuntoon j.n.e. Näin voisi ajatella. Ja se onkin niin luonnollinen ratkaisu, kuin voimme ajatella. Siinä sivussa muusta ei ole tietoa. Jos kuoleman jälkeen joutuu vielä johonkin rumaan paikkaan, kuinka ikävää se olisi, jollei olisi jotain ollut tässä maan päällä. – Ja nuo viisaat kaikki, jotka ovat tulleet ja muistuttaneet dharmasta, he ovat muistuttaneet meille: muista, persoonallinen onni on haihtuvaa. Kun sinulla on seitsemäntuhatta, sinä huomaat pian, että se ei riitä mihinkään. Kun sinä sitten saat kymmentuhatta, huomaat, että tarvitset enemmän. Niitä läpiä löytyy aina tässä elämässä. Ette voi luottaa mihinkään semmoiseen – sanovat aina kaikki viisaat – mutta on olemassa iankaikkinen autuus, on olemassa semmoinen elämä, joka kyllä tyydyttää ja tekee paljon onnellisemmaksi kuin mitä koskaan olette voineet kuvitella, ja se on elämä Jumalassa. Se elämä on itekasvatuksessa. Jumala kysyy teidän luonnetanne. Teidän täytyy tulla ihmisiksi, joilla on luja tahto, joita ei mikään paha viekoittele. Teidän täytyy olla vahvoja, lujia hyvässä, rehellisiä, todellisia ihmisiä, ja kasvattaa luonteiksi itseänne, jotka voivat seista joka tilanteessa. Mihinkä te joutuisitte, jos tulisi jumalallinen olento. Te huomaisitte, että kaikki kultapussit painavat liian paljon. Te

vaipuisitte maahan ja tuntisitte, kuinka mitättömiä olentoja te olette, jos ette ole kasvattanut itseänne rikkaiksi karaktäreiksi. – Niin julistavat aina kaikki viisaat. Kun adharma on suuri maan päällä, silloin lähetetään joku, joka puhuu dharmasta. Siitä puhui H. P. B. teosofisen liikkeen alussa. Sitä tekevät kaikki oikeat teosofit!

Nyt olemme puhuneet siitä, mitä meidän Ruusu-Ristimme on teosofisen liikkeen yhtenä organismina. Ensi sunnuntaina meidän täytyy puhua siitä, mikä erikoistehtävä meillä on vielä tämän yleisen teosofisen tehtävän rinnalla.